

Pytania prejudycjalne

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedkłada się następujące pytanie [w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym dotyczących odszkodowania dochodzonego od państwa-prawodawcy z tytułu wypłaty w latach 1976–1980, na mocy obowiązującego w tym państwie członkowskim prawa (ustawa nr 684 z 1974 r.), subwencji stanowiących pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu WE (poprzednio art. 92 i obecnie art. 107 TFUE), niezgłoszonych i niezatwierdzonych w świetle art. 88 traktatu WE (poprzednio art. 93 i obecnie art. 108 TFUE), udzielonych przedsiębiorstwu z sektora żeglugi w ramach niezliberalizowanego wówczas rynku (kabotaż morski)]:

- 1) czy, w celu zakwalifikowania tej pomocy państwa (jako „istniejącej”, a zatem nie „nowej”), znajduje zastosowanie i na jakich warunkach art. 1 lit. b) pkt v) rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾, który stanowi: „v) pomoc jaka została uznana za pomoc istniejącą, ponieważ można stwierdzić, że w czasie gdy została wprowadzona w życie, nie stanowiła pomocy, a w okresie późniejszym stała się pomocą ze względu na rozwój wspólnego rynku bez wprowadzenia zmian przez państwo członkowskie. W przypadku gdy niektóre środki stają się pomocą po liberalizacji danego działania przez prawo wspólnotowe, środków takich nie uznaje się za pomoc istniejącą po terminie przyjętym dla liberalizacji”, czy też znajduje zastosowanie i na jakich warunkach zasada (o formalnie odmiennym zakresie od zakresu wyżej wymienionego przepisu prawa) wyrażona przez Sąd w wyroku z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-298/97 i in. (Alzetta i in./Komisja, pkt 143), potwierdzona, co do ustaleń, które dotyczą niniejszej sprawy, wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-298/00 P (pkt 66 i 69), zgodnie z którym „[...] system pomocy ustanowiony na rynku początkowo zamkniętym dla konkurencji powinien w chwili liberalizacji tego rynku zostać uznany za system istniejący, ponieważ w chwili jego ustanowienia nie był on objęty zakresem stosowania art. 92 ust. 1 traktatu [późniejszy art. 87 ust. 1], który – ze względu na postawione w nim wymogi dotyczące wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi oraz następstwa dla konkurencji – ma zastosowanie jedynie do sektorów otwartych na konkurencję?”
- 2) czy, dla celów kwalifikacji wyżej wymienionej pomocy, znajduje zastosowanie i na jakich warunkach art. 1 lit. b) pkt iv) tego rozporządzenia nr 659/1999, który stanowi, że pomoc „istniejąca” to „pomoc uznana za pomoc istniejącą na podstawie art. 15”, czyli przepisu, który ustanawia z kolei dziesięcioletni okres przedawnienia na odzyskanie bezprawnie przyznanej pomocy, czy też znajdują zastosowanie i na jakich warunkach (analogicznych lub nie do zasady wyrażonej we wspomnianym przepisie prawa) zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa wielokrotnie potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 6 lipca 2017 r. – Acea Energia SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in.

(Sprawa C-406/17)

(2017/C 338/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Acea Energia SpA

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica il Gas e il Sistema Idrico, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy „ratio” dyrektywy „ogólnej” 2005/29/WE⁽¹⁾, rozumianej jako „siatka zabezpieczająca” dla ochrony konsumentów, jak też w szczególności jej motyw 10, art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 3 sprzeciwiają się normie krajowej, która sprowadza ocenę poszanowania konkretnych obowiązków przewidzianych w dyrektywach sektorowych 2009/72/WE⁽²⁾ i 2009/73/WE⁽³⁾ dla ochrony użytkowników w ramach stosowania dyrektywy ogólnej 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych, wykluczając w konsekwencji interwencję organu sektorowego – w niniejszym wypadku AEEGSI – mającą na celu zwalczanie naruszeń dyrektywy sektorowej w każdym wypadku, w którym naruszenie mogłoby stanowić również nieprawidłową lub nieuczciwą praktykę handlową?
- 2) Czy zasadę *lex specialis*, o której mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, należy postrzegać jako zasadę regulującą stosunki między uregulowaniami (uregulowanie ogólne i uregulowanie sektorowe) czy jako regulującą stosunki między normami (normy ogólne i normy szczególne) lub też stosunki między niezależnymi organami powołanymi do regulacji i monitorowania danych sektorów?
- 3) Czy pojęcie „kolizji” w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE można uznać za spełnione tylko w wypadku radykalnej sprzeczności między przepisami dotyczącymi nieuczciwych praktyk handlowych i innymi normami prawa Unii, które regulują szczególne aspekty praktyk handlowych, czy też wystarczy, by rozpatrywane normy ustanawiały regulację różniącą się od uregulowania dotyczącego nieuczciwych praktyk handlowych, która prowadzi do kolizji norm w odniesieniu do danego stanu faktycznego?
- 4) Czy pojęcie przepisów prawnych Wspólnoty, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, odnosi się tylko do przepisów zawartych w rozporządzeniach i dyrektywach europejskich oraz przepisów bezpośrednio ich transponujących czy też obejmuje również przepisy ustawowe i wykonawcze wdrażające zasady prawa europejskiego?
- 5) Czy zasada *lex specialis*, przewidziana w motywie 10 i w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE, oraz art. 37 dyrektywy 2009/72/WE i art. 41 dyrektywy 2009/73/WE sprzeciwiają się interpretacji odpowiednich krajowych przepisów transponujących w ten sposób, że w każdym wypadku, w którym w sektorze reglamentowanym, który podlega sektorowemu reżimowi prawa ochrony konsumentów przyznającemu uprawnienia regulacyjne i uprawnienia do nakładania kar organowi sektorowemu, wystąpi zachowanie objęte pojęciem „praktyki agresywnej” w rozumieniu art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE lub „agresywnej w każdych okolicznościach” w rozumieniu załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE, ma zawsze zastosowanie uregulowanie ogólne dotyczące nieuczciwych praktyk i to również wtedy, gdy istnieje uregulowanie sektorowe przyjęte dla ochrony (tychże) konsumentów i oparte na przepisach prawa Unii, które w sposób wyczerpujący reguluje wspomniane „praktyki agresywne” i „agresywne w każdych okolicznościach” lub w każdym razie „praktyki nieprawidłowe lub nieuczciwe”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211, s. 55).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211, s. 94).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 6 lipca 2017 r. – Green Network SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in.

(Sprawa C-407/17)

(2017/C 338/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio